

Arrest

nr. 214 934 van 9 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;”

3.1. Blijkens verzoeksters verklaringen en de stukken vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekster actueel in Italië beschikt over een verblijfsvergunning van onbepaalde duur. Zij verkreeg deze verblijfsvergunning nadat zij in 2002, in het kader van gezinshereniging, haar vader in Italië vervoegde. Deze vaststelling wordt door verzoekster in haar verzoekschrift niet betwist.

Er kan dan ook worden gesteld dat verzoekster geen belang kan doen gelden om de redenen die haar ertoe hebben aangezet om Jordanië te verlaten te laten onderzoeken door de commissaris-generaal dan wel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat verzoekster ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

Verzoekster heeft geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat zij Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van haar huidige verzoek om internationale bescherming beroept verzoekster zich op haar levensomstandigheden in Italië en op de problemen die haar echtgenoot er kende met Hamas-leden. Verzoekster beperkt zich dienaangaande tot een integrale verwijzing naar de motieven zoals uiteengezet door haar echtgenoot in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en zij haalde geen andere, eigen motieven aan. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist. Verzoekster verwijst integraal naar de feitelijke uiteenzetting en middelen die door haar echtgenoot in zijn verzoekschrift van 13 november 2017 werden ontwikkeld en maakt deze integraal tot de hare.

3.2. Inzake haar echtgenoot (A.R. 213 259) wordt als volgt beschikt:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de E.U.” van 24 oktober 2017 genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van het (oude) artikel 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat als volgt bepaalde:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar

voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag."

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

"§3

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;"

Een verzoek tot internationale bescherming van een persoon die reeds als vluchteling werd erkend in een andere Europese lidstaat, wordt niet in overweging genomen, thans niet-ontvankelijk verklaard, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet, dat van kracht was op het moment van de genomen beslissing, gestelde termijn van 15 werkdagen, wijst de Raad er op dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden.

3. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker op 3 september 2009 de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Italië en wordt er op omstandige wijze gemotiveerd dat hij geen gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent zijn primaire vrees ten aanzien van Italië, met name de bedreigingen van R.a.F. alsook de onbereidheid van de Italiaanse autoriteiten om hem te beschermen, wijst op het lange tijdsverloop en benadrukt dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt, dat hij met psychische moeilijkheden kampt die kunnen leiden tot verdringing, vervlakking en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, en dat hij tijdens het gehoor op het CGVS onder pijnmedicatie stond, wat een invloed had op zijn denkvermogen, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten en ongeacht het lange tijdsverloop. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen of de pijnmedicatie waaronder hij tijdens het gehoor op het CGVS stond, hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van enige problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren, integendeel. Op de vraag of de pijnstillers een invloed hebben op hoe verzoeker het interview aflegt, antwoordde verzoeker: "Nee, normaal. (...)." (adm.doss., stuk 7b, gehoorverslag 29 augustus 2017, p. 4). Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband. Toen verzoeker gevraagd werd of het problematisch was dat hij toch het interview komt doen, verklaarde verzoeker dat het geen probleem was en verduidelijkte hij dat de dokter hem gewoon gezegd heeft dat hij niet mag rechtstaan (ibid).

In de bestreden beslissing wordt overigens op goede gronden gemotiveerd dat uit niets blijkt dat verzoeker voor dergelijke veiligheidsproblemen in Italië geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Italiaanse autoriteiten.

Met het louter tegenspreken van de gedane vaststellingen, brengt verzoeker geen dwingende argumenten of concrete elementen bij die de desbetreffende motivering in een ander daglicht stelt.

Wat betreft zijn levensomstandigheden in Italië, maakt verzoeker op algemene wijze gewag van racisme en discriminatie, zonder dit verder op zijn concrete situatie te betrekken. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

3.3. De Raad ontwaart, net als de commissaris-generaal, in het dossier van verzoekster evenmin concrete elementen waaruit kan blijken dat zij verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met haar geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit haar verklaringen en de neergelegde stukken.

Verzoekster brengt derhalve geen gegevens bij waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 september 2018, voert verzoekende partij aan dat haar echtgenoot in 2009, na Gaza te hebben verlaten, erkend werd als vluchteling in Italië. Verzoekende partij vervolgt dat internationale bescherming in Italië louter bescherming op papier is, nu haar man niet kon rekenen op de politie na het incident met Hamas. De politie antwoordde volgens verzoekende partij dat men niet kon tussenkomen, of geen arrestatie kon uitvoeren, tenzij er sprake is van wapens. Daarnaast wijst verzoekende partij op de vaststelling dat zij en haar gezin zich in een kwetsbare sociaal-economische positie bevinden aangezien zij geen bron meer hebben van inkomsten. Verzoekende partij wijst er op dat haar man geen onderdak meer had en op straat terecht kwam aangezien enkel zij zelf en de kinderen terecht konden in het opvangcentrum. Door op straat te belanden kreeg haar echtgenoot nog meer problemen en werd de kans groter dat deze kon belaagd worden door Hamas leden. Verzoekende partij wijst op de falende economie in Italië waardoor de kans bestaat dat zij terecht zal komen in onmenselijke omstandigheden, hetgeen een inbreuk is op artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij wijst er tevens op dat haar man mentaal zeer broos is, gelet op het zware ongeval dat hem overkwam, en hij om die reden soms vreemde verklaringen of tegenstrijdigheden heeft afgelegd. Ook het zware ongeval van hun dochtertje in het centrum waarbij zij uit het raam van de tweede verdieping viel, speelt volgens verzoekende partij mee een rol bij de wijze waarop alle verklaringen werden afgelegd.

4.2. Verzoekende partij voert dezelfde argumentatie aan als deze door haar echtgenoot A. S. S M ter zitting van 7 december 2018 in het kader van diens verzoek om internationale bescherming aangebracht (RvV 213 259), waarbij hun zaken samen werden opgeroepen en behandeld.

Bij 's Raads arrest nr. 214 933 van 9 januari 2019 wordt met betrekking tot die argumenten in hoofde van verzoekende partij haar echtgenoot als volgt geoordeeld:

“4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten, zonder dat zij echter in concreto ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bijbrengt die vermogen een ander licht te werpen op de in de beschikking van 25 september 2018 opgenomen grond.

4.3. Waar verzoekende partij aanvoert dat internationale bescherming in Italië louter bescherming op papier is, daar zij niet kon rekenen op de politie na het incident met Hamas, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing op goede grond wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar verklaringen omtrent de problemen met Hamas-leden in Italië niet overtuigend of geloofwaardig zijn en dat verzoekende partij bovendien geenszins aannemelijk maakt dat, zo toch enig geloof aan die beweerde problemen zou kunnen worden gehecht, verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de Italiaanse autoriteiten haar dienaangaande geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

De commissaris-generaal stelt dienaangaande terecht het volgende:

“Wat betreft uw primaire vrees ten aanzien van Italië, met name de bedreigingen van R.(...) a.(...) F.(...) ten aanzien van uw persoon alsook de onbereidheid van de Italiaanse autoriteiten om u te beschermen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die het bestaan van dergelijke problemen ondersteunen.

Ten eerste zijn uw verklaringen in verband met uw problemen in Italië niet eensluidend. Zo verklaarde u aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u reeds in de loop van 2012 uw job verloor waardoor u in de problemen kwam met uw huisbaas. U zou acht maanden voor uw definitief vertrek uit Italië, i.c. rond november 2015 – u verklaarde dat u op 8 juni 2016 uit Italië vertrok - verbaal bedreigd zijn door Hamassympathisanten die in de buurt van uw tijdelijke woonplaats vergaderden (zie vragenlijst CGVS Samhan, vraag 4 en 5). Men zou eveneens vier wagens aanwezig op uw werkplaats in brand gestoken hebben (zie vragenlijst CGVS Samhan, vraag 5). Dit strookt niet met uw latere verklaringen ten aanzien van het CGVS waarin u stelde dat u in 2013 reeds bedreigingen ontving nadat R.(...) a.(...) F.(...), een lid van de organisatie ‘al Munazama al Shab al Falestine’, vanuit de Gazastrook terugkeerde naar Italië (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 17). Zo zou u in de loop van juni 2013 een sms ontvangen hebben waarin stond “jij zal de prijs betalen”. Twee weken later werden verschillende auto's in uw garage in brand gestoken (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 17). Dit strookt opnieuw niet met uw eerdere verklaringen waarin u stelde dat de brandstichting plaatsvond zo'n acht maanden voor uw vertrek uit Italië (zie vragenlijst CGVS Samhan, vraag 5). Vervolgens paste u uw verklaringen opnieuw aan en stelde u dat u pas sinds eind 2013 bedreigd werd door R.(...) a.(...) F.(...). In tegenstelling tot uw eerdere verklaringen waaruit bleek dat u reeds in de zomer van 2013 een dreigbericht ontving (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 17). U gevraagd wanneer uw garage in brand gestoken werd antwoordde u dat dit reeds in april 2013 plaatsvond (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 19). Dit strookt niet met uw eerdere verklaringen waarin u stelde dat u pas eind 2013 problemen kreeg met Hamas sympathisanten. Bovendien klemmt dit alles nog steeds met uw verklaringen afgelegd bij de DVZ waar u beweerde dat uw problemen een aanvang kenden 8 maanden voor uw vertrek uit Italië, i.c. rond november 2015 (zie supra). Uit uw aangepaste verklaringen blijkt daarenboven dat u niet enkel verbaal bedreigd werd, zoals u t.a.v. DVZ verklaarde, u zou eveneens dreigberichten ontvangen hebben (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 17). Uw verklaringen bij het CGVS druisen hiermee regelrecht in tegen uw eerdere verklaringen bij DVZ waarin u stelde dat de dreigingen enkel mondeling gebeurde (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Ten aanzien van het CGVS verklaarde u eveneens dat er 22 auto's in brand gestoken werden terwijl u het bij de DVZ slechts over 4 auto's had (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 19). Voorgaande doet reeds de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van de problemen die u in Italië zou hebben gekend met Hamas-leden. Verder dient er gewezen te worden op het feit dat u bij de DVZ met geen woord repte over de betrokkenheid van R.(...) a.(...) F.(...) dan wel de organisatie ‘al munazama al shab al Falestine’ bij uw (beweerde) problemen (zie vragenlijst CGVS Samhan, vraag 5). Het is hoogst opmerkelijk dat u de betrokkenheid van R.(...) a.(...) F.(...) niet vermeld heeft bij DVZ. Hij is immers de persoon die u alsook uw gezin verscheidene malen zou hebben bedreigd. Dat uw verklaringen afgelegd op het CGVS dermate verschillen van uw verklaringen bij DVZ is opmerkelijk aangezien u bij aanvang van het gehoor stelde dat uw interview bij DVZ goed verlopen was en dat u uw problemen in Italië in grote lijnen had kunnen weergeven. Daarenboven stelde u de tolk goed begrepen te hebben en u maakte geen melding van eventuele communicatie-problemen met de tolk (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 4). Dient eveneens te worden opgemerkt dat er minstens van u verwacht kan worden dat u op een duidelijke manier de feiten die u zelf meemaakte zou kunnen weergeven. Het is in deze hoogst opmerkelijk dat u verward zou zijn over de tijdslijn en verschillende kernelementen van de door u meegemaakte gebeurtenissen. Het voorafgaande ondermijnt in niet geringe mate de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging in Italië.

Wat betreft de brandstichting in uw autogarage dient, naast bovenstaande bevindingen, voorts ook te worden opgemerkt dat het loutere beweringen betreffen van uw kant die u op geen enkele wijze staaft met enig tastbaar begin van bewijs. Of er überhaupt een brand heeft plaatsgevonden op uw werkplaats én onder welke omstandigheden dit al dan niet heeft plaatsgevonden blijft tot op heden uiterst onduidelijk. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat de politie een onderzoek heeft geopend naar de omstandigheden waarin uw autogarage in vlammen op ging en er werd een proces verbaal opgesteld (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 19 en 20). Het mag verbazen dat u er tot op heden niet in geslaagd bent het proces-verbaal dan wel andere documenten ter staving van uw verklaringen omtrent de brand neer te leggen. U geconfronteerd met bovenstaande bevinding verklaarde u dat u vroeger wel in het bezit was van o.a. foto's van uw afgebrande autogarage alsook bewijzen van de dreigementen (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 19 en 20). De desbetreffende documenten bevonden zich op uw gsm toestel, maar als gevolg van een fout in het opvangcentrum raakte u uw gsmtoestel kwijt (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 19). In het kader hiervan is het hoogst merkwaardig dat u in staat bent allerhande documenten m.b.t. uw leven in Italië alsook uw problemen in de Gazastrook neer te leggen, maar u niet in staat bent om documenten m.b.t. uw effectieve problemen in Italië neer te leggen. Daarenboven mag het eveneens verbazen dat u de informatie vervat in uw gsm toestel –gezien het belang ervan – niet op een andere wijze of plaats zou hebben opgeslagen en bewaard. Verder dient er gewezen te worden op het feit dat uw echtgenote M.(...) A.(...) Q.(...) bij DVZ met geen woord gerept heeft over een brandstichting in uw werkplaats (zie vragenlijst CGVS M.(...), vraag 1 t.e.m. 5).

Dit is hoogst opmerkelijk aangezien de brand een belangrijk aspect van uw relaas betreft. Daarenboven stelde uw echtgenote bij aanvang van het gehoor dat haar interview bij DVZ goed verlopen was (zie CGVS A.(...)-Q.(...) M.(...), p. 2). Ze merkte wel op dat ze niet alles m.b.t. haar asielaanvraag had kunnen vermelden tijdens het interview bij DVZ. Haar gevraagd om toe te lichten wat niet vermeld werd bij DVZ, vermeldde ze verschillende zaken o.a. dat ze voor uw huwelijk niet op de hoogte was van uw eerdere problemen in de Gazastrook, dat uw problemen in 2013 begonnen en steeds groter werden naar mate de tijd verstreek en dat haar familie wou dat zij en jullie kinderen hen zouden vervoegen in Jordanië (zie CGVS A.(...)-Q.(...) M.(...), p. 2). Dat ze de brandstichting niet vermeldde tijdens haar gehoor op de DVZ, haalde ze hierbij niet aan. Daarenboven stelde uw echtgenote dat ze de tolk bij DVZ goed begrepen had en ze maakte geen melding van eventuele communicatieproblemen met de tolk (zie CGVS A.(...)-Q.(...) M.(...), p. 2). Ze stelde zelf uitdrukkelijk dat haar verklaringen niet werden voorgelezen, aangezien alles duidelijk was (zie CGVS A.(...)-Q.(...) M.(...), p. 2). Uw echtgenote verklaarde voor het CGVS weliswaar dat zij pas na de brandstichting hiervan kennis kreeg maar haar gevraagd naar het moment waarop ze dit te weten kwam, verklaarde ze dat dit in juli 2014 was (zie CGVS A.(...)-Q.(...) M.(...), p.9). Dit is nog ruim voor jullie vertrek uit Italië en jullie asielaanvraag in België zodat logischerwijs kan verondersteld worden dat uw echtgenote deze brandstichting eveneens op de DVZ zou hebben aangebracht. Daarnaast in het opmerkelijk dat uw echtgenote weinig tot geen informatie kon geven met betrekking tot de brandstichting (zie CGVS A.(...)-Q.(...) M.(...), p. 8). Zo was ze niet op de hoogte wie verantwoordelijk was voor de brand en wist ze niet wanneer de brand plaats vond. Als verklaringen voor haar onwetendheid stelde uw echtgenote dat "hij wordt snel kwaad, wanneer ik hem vraag geeft hij nooit antwoord". Uw echtgenote zou toevallig weet hebben gekregen van de brand toen ze de foto's op uw gsm zag (zie CGVS A.(...)-Q.(...) M.(...), p. 8 en 9). Het mag verbazen dat uw echtgenote pas in juli 2014 op de hoogte werd gebracht van de brand. Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u na de brand de hele tijd thuis bleef en niet langer werkte (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 9). Het is opmerkelijk dat uw echtgenote zich niet eerder afvroeg waarom u plots quasi permanent thuis bleef. Rekening houdend met bovenstaande bevindingen kunnen er grote vraagtekens geplaatst worden bij de waarachtigheid van uw verklaringen omtrent de brand in uw werkplaats. **Wat betreft de onbereidheid van de Italiaanse autoriteiten om u bescherming te bieden, dient te worden opgemerkt dat, zelf indien uw problemen geloofwaardig zouden zijn, uit uw verklaringen blijkt dat de Italiaanse autoriteiten uw klachten wel degelijk serieus hebben genomen.** Zo stelde u dat u de politie verschillende malen contacteerde in verband met verdachte voertuigen tegenover uw huis (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 18). U belde het lokale politiecommissariaat vijfmaal, waarna de politie vijfmaal de verdachte personen en hun auto's kwamen controleren. De personen moesten telkens hun identiteitsdocumenten tonen en daarnaast werden hun auto's doorzocht naar wapens (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 18). De politie kon nooit een overtreding/ misdrijf vaststellen waardoor men niet kon optreden tegen de door u als dader aangeduide personen (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 18). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat de politie na de brand in uw garage ter plaatse kwam om foto's te nemen en later werd er een proces-verbaal opgesteld (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 19 en 20). **Uit bovenstaande mag blijken dat u wel degelijk beroep heeft kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de aanwezige Italiaanse autoriteiten in tegenstelling tot wat u met uw verklaringen wil doen uitschijnen.** Het feit dat er geen verdere stappen werden gezet naar de personen die u als dader aanduidde, volstaat geenszins om te besluiten tot een onwil dan wel onkunde uitgaande van de Italiaanse politie. Dat niemand ooit officieel in beschuldiging werd gesteld kan aan tal van zaken te wijten zijn, oa. gebrek aan bewijs, wat in casu ook het geval was. **Voorgaande volstaat geenszins om te besluiten dat u niet in de mogelijkheid was een beroep te doen op de bescherming van de Italiaanse autoriteiten, dan wel in de toekomst niet opnieuw bij de Italiaanse autoriteiten zou terechtkunnen.** U kon niet aannemelijk maken dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Italië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade als gevolg van dit gronddispuut. **Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de problemen met Hamas-leden omwille waarvan u Italië zou hebben moeten verlaten, niet kan overtuigen.** (eigen onderlijning en vetdrukking).

Het louter ontkennen en tegenspreken van het voorgaande, vormt geen dienstig verweer en is geenszins van aard om aan voormelde concrete en pertinente vaststellingen afbreuk te doen.

4.4. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt de grond in de beschikking van 25 september 2018 waar het volgende wordt opgemerkt:

“Waar verzoeker ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent zijn primaire vrees ten aanzien van Italië, met name de bedreigingen van R.a.F. alsook de onbereidheid van de Italiaanse autoriteiten om hem te beschermen, wijst op het lange tijdsverloop en benadrukt dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt, dat hij met psychische moeilijkheden kampt die kunnen leiden tot verdringing, vervlakking en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, en dat hij tijdens het gehoor op het CGVS onder pijnmedicatie stond, wat een invloed had op zijn denkvermogen, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten en ongeacht het lange tijdsverloop. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen of de pijnmedicatie waaronder hij tijdens het gehoor op het CGVS stond, hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van enige problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren, integendeel. Op de vraag of de pijnstillers een invloed hebben op hoe verzoeker het interview aflegt, antwoordde verzoeker: “Nee, normaal. (...)” (adm.doss., stuk 7b, gehoorverslag 29 augustus 2017, p. 4). Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband. Toen verzoeker gevraagd werd of het problematisch was dat hij toch het interview komt doen, verklaarde verzoeker dat het geen probleem was en verduidelijkte hij dat de dokter hem gewoon gezegd heeft dat hij niet mag rechtstaan (ibid). In de bestreden beslissing wordt overigens op goede gronden gemotiveerd dat uit niets blijkt dat verzoeker voor dergelijke veiligheidsproblemen in Italië geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Italiaanse autoriteiten. Met het louter tegenspreken van de gedane vaststellingen, brengt verzoeker geen dwingende argumenten of concrete elementen bij die de desbetreffende motivering in een ander daglicht stelt.”

Verzoekende partij wijst ter zitting zeer algemeen op het feit dat zij mentaal zeer broos is, gelet op haar zwaar ongeval, stelt dat zij om die reden soms vreemde verklaringen of tegenstrijdigheden heeft afgelegd en oppert dat ook het zware ongeval van haar dochtertje in het centrum waarbij deze uit het raam van de tweede verdieping viel, mee een rol speelt bij de wijze waarop de verklaringen werden afgelegd.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd. Uit niets blijkt immers en verzoekende partij laat na met medische attesten te staven dat zij ingevolge haar ongeval en dat van haar dochtertje niet in staat zou zijn om, en dat haar medische situatie haar zou belemmeren in het afleggen van volledige, volwaardige en geloofwaardige verklaringen over gebeurtenissen die zij zelf heeft meegemaakt, en dit op een coherente en consistente wijze. Uit het verslag van haar gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt daarentegen dat verzoekende partij in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven en dat zij er geen melding maakte van moeilijkheden om zich bepaalde zaken juist te herinneren en/of goed te kunnen verwoorden.

Wat verzoekende partij haar medische/psychische problemen op zich betreft, wijst de Raad erop dat voor de beoordeling van die problematiek men zich dient te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.5. Verzoekende partij wijst er voorts ter zitting opnieuw op dat zij en haar gezin zich in een kwetsbare socio-economische positie bevinden, aangezien zij geen bron van inkomsten meer hebben, en verwijst opnieuw naar hun moeilijke levensomstandigheden in Italië.

Verzoekende partij slaagt er, door het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, evenwel geenszins in om aan de hand van concrete en overtuigende elementen een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal dienaangaande op goede gronden en pertinente wijze het volgende vaststelt:

“Wat betreft uw levensomstandigheden in Italië verklaarde u dat u sinds 2014 geen woonplaats meer had, geen werk meer had en geen middelen had om alsnog een woonplaats te betalen in Italië.

Zo zouden u en uw gezin eind 2013 uit jullie huurhuis zijn gezet als gevolg van financiële moeilijkheden (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 7 en 8). U was namelijk in de onmogelijkheid om uw huur volledig te betalen. In uw huurcontract stond dat u een bedrag van 250 euro moest betalen per maand, daarnaast had u een mondelinge afspraak met uw huurbaas om een extra bedrag van 350 euro in het zwart te betalen (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 8). U was, naar eigen zeggen, na het afbranden van uw autogarage niet langer in staat om de extra 350 euro in het zwart te betalen. Uw huisbaas vervalste een huurcontract en trok naar de rechtbank. U werd later samen met uw gezin gedwongen uit uw woning gezet (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 8). U legt ter staving van uw verklaringen een vonnis van de rechtbank neer. Uit dit document kan enkel worden afgeleid dat de rechtbank besliste dat u de woning diende te verlaten wegens achterstallige betalingen. Dit gegeven op zich wordt niet betwist. Het voorgelegde document volstaat evenwel niet om te besluiten dat u vervolgens niet kon rekenen op enige bijstand van de Italiaanse overheid. Dient immers te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw gezin met behulp van de gemeente terecht kon bij 'Residence Carnate', een hotel dat in stond voor de opvang van vluchtelingen (zie CGVS A. Samhan, p. 8 en 9). Ter staving van uw verblijf in dit opvangcentrum legde u een attest neer van de 'Residence Carnate' waaruit blijkt dat uw echtgenote en kinderen wel degelijk in dit hotel verbleven heeft. Uw gezin kreeg daar een eigen studio toegewezen. U moest hiervoor geen huur betalen, enkel de elektriciteitsen waterfactuur (zie CGVS A.(...)-Q.(...) M.(...), p. 5). Dit strookt echter niet met uw echtgenote haar eerdere verklaringen ten aanzien van DVZ, waar zij stelde dat jullie kosteloos in het hotel konden verblijven (zie vragenlijst CGVS M.(...), vraag 5). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u voor onbepaalde duur gebruik kon maken van de studio (zie CGVS A.(...)-Q.(...) M.(...), p. 5). In dit verband verklaarde u dat u een aanvraag indiende voor een sociale woning in Italië, maar u tot op het moment van uw vertrek geen nieuws had ontvangen (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 9 en 16). In het kader hiervan legde u een attest ter inschrijving voor een sociale woning neer waaruit blijkt dat u wel degelijk geregistreerd staat voor een sociale woning. Dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat de Italiaanse overheid de nodige inspanningen heeft geleverd om uw gezin onderdak te verschaffen tot u terecht kon in een sociale woning. Het gegeven dat u op het moment van uw vertrek nog steeds op een wachtlijst stond, doet hier geen afbreuk aan. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u wekelijks terecht kon bij Caritas (NGO) voor eten (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 10). Vervolgens stelde u na de brand in uw werkplaats financiële moeilijkheden te hebben als gevolg van oplopende schulden alsook het verlies van uw werk. U zou het huis niet langer hebben durven verlaten uit schrik voor u belagers (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 10). Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan de brand in uw werkplaats (zie supra) kan er eveneens geen geloof gehecht worden aan uw daaropvolgende werkloosheid. Zelfs indien u effectief uw werk zou hebben verloren dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u geen inspanningen heeft geleverd om alsnog ander werk te vinden (zie CGVS A.(...) S.(...), p. 10). Ook uw echtgenote, die perfect de Italiaanse taal beheerst en in Italië onderwijs gelopen heeft, heeft na jullie huwelijk nooit pogingen ondernomen om werk te zoeken in Italië (zie CGVS A.(...)-Q.(...) M.(...), p. 5). Het feit dat uw echtgenote moeder is van drie jonge dochters biedt geen afdoende verschooning waarom u dan wel uw echtgenote nooit pogingen hebben ondernomen om alsnog werk te vinden. Dat u in het kader hiervan bankrekeninguittreksels uit Italië neerlegt, wijzigt niets aan bovenstaande appreciatie. Bankrekeninguittreksels geven slechts een momentopname weer. Bovendien is het niet uitgesloten dat u dan wel uw echtgenote een andere bankrekening hebben/hadden. Op basis van dergelijke documenten kan men niet vaststellen of u al dan niet een vast inkomen had dan wel financiële problemen heeft gekend in Italië. Dit terzijde, ook al zou het zo zijn dat u en uw echtgenote indertijd te kampen hadden met financiële problemen in Italië, dient hier vooreerst te worden opgemerkt dat problemen van economische aard geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie. Dient hier voort te worden aan toegevoegd dat u geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat u in Italië aan uw lot werd overgelaten en geen beroep kon doen op de Italiaanse overheid dan wel specifieke instanties die u bijstand verleenden. Rekening houdend met bovenstaande toont u geenszins aan dat u Italië omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming diende te verlaten dan wel er op heden niet zou kunnen terugkeren.

In deze verschilt uw situatie van erkend vluchteling grondig met de situatie van een asielzoeker. U geniet als erkend vluchteling binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig het Europees gemeenschapsrecht, aan uw vluchtelingenstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de vluchtelingenstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan erkende vluchtelingen rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U werd als vluchteling erkend in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw vluchtelingenstatus en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als vluchteling verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Voor het overige kan nog gewezen worden op verschillende mogelijkheden om zich te vestigen in België als vreemdeling die reeds de vluchtelingenstatus bekomen heeft in een andere EU-lidstaat. Als erkend vluchteling kan u de EU-status van langdurig ingezetene verkrijgen in Italië en op basis hiervan een vestigingsrecht bekomen in België, mits voldaan aan de voorwaarden zoals vastgelegd in artikel 61/7, § 1 van de Vreemdelingenwet. Eveneens kan gewezen worden op de mogelijkheid om een vraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden gevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt." (eigen onderlijning)

Verzoekende partij laat voorts de grond in de beschikking ongemoeid, minstens laat ze na hier een ander licht op te werpen, waar in dit verband als volgt wordt opgemerkt:

"Wat betreft zijn levensomstandigheden in Italië, maakt verzoeker op algemene wijze gewag van racisme en discriminatie, zonder dit verder op zijn concrete situatie te betrekken. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.”

4.6. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het zeer beknopt herhalen van haar relaas en het opwerpen van enkele algemene en losse beweringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 25 september 2018 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.”

4.3. Verzoekende partij laat voor het overige geheel na in te gaan op hetgeen in de beschikking van 25 september 2018 met betrekking tot haar verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld, met name wat haar beroep betreft tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal van 24 oktober 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij werd vastgesteld dat Italië, waar zij over een verblijfsvergunning van onbepaalde duur beschikt, voor verzoekende partij als eerste land van asiel kan worden beschouwd in de zin van oud artikel 48/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, en dat niets erop wijst en verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Italië, noch dat zij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming in geval van terugkeer naar Italië.

De Raad ontwaart, zoals eerder in voormelde beschikking werd opgemerkt, net als de commissaris-generaal, geen concrete elementen in het dossier van verzoekende partij waaruit kan blijken dat zij verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met haar geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit haar verklaringen en de neergelegde stukken.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 25 september 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS